

BRANKÁŘKA V KIMONU

VLADIMÍRA HIRSH

Ilustrovala
DENISA KLIMENTOVÁ

bambóok

bamb**oo**k

BRANKÁŘKA V KIMONU

VLADIMÍRA HIRSH

Ilustrovala
DENISA KLIMENTOVÁ

Pro Teciu Werbowski

KAPITOLA 1

Zlaté narozeniny v Naganu

„Puk letí k brance! Hašek zůstává klidný, soustředěný... a... vyrazil ho! Česká republika stále vede 1:0!“ popisoval komentátor ochraptělým hlasem průběh finálového hokejového zápasu. Všichni v České republice seděli jako přikovaní u obrazovek.

Haruka ale byla přímo na stadionu. Pevně svírala tatínkovu ruku, oči přilepené na led, aby jí nic důležitého neuteklo. Na sobě měla bílý dres českého týmu, který jí rodiče koupili před zápasem ve vestibulu. Byl jí trochu velký, ale připadala si v něm, že je součástí něčeho ohromného. Tribuny byly zaplněné do posledního místečka. Tolik lidí pohromadě nikdy předtím nezažila.

Kiosky lákaly na typické japonské pochoutky. Malý zlobivý kluk v řadě před nimi se ládoval horkým

vývarem v obrovské misce, s tenkými nudlemi, kousky masa, nakládanými vajíčky a zeleninou. Slané výpary polévky rámen stoupaly až k jejich nosům. Vedle raubíře seděla jeho sestra a držela v ruce jakitori, šťavnatý kuřecí špíz opečený na dřevěném uhlí. Krásně se leskl od omáčky tare, která chutnala po sladkém ovoci i kyselých bonbonech.

„Opatrně,“ napomenula nezbedníka sestra. Ale pozdě! Na jeho jídelních hůlkách se nejspíše houkala dlouhá nudle. Sklouzla mu a skončila na sestřině béžovém svetru.

„Hej!“ vykřikla, když si všimla mastné skvrny. Bratr se rozesmál tak hlučně, až se k nim pár lidí v řadě otočilo. Aby mu to oplatila, přejela po jeho uchu špičkou svého špízu, který za sebou zanechal lepkavou hlemýžďí stopu.

„Tak a jsme si kvit!“ prohlásila triumfálně, zatímco si bratr utíral skvrnu do rukávu.

Jak teď někdo může jíst? pomyslela si Haruka. „Viděl jsi ten parádní zákrok, tati?!“ vykřikla nadšeně.

„Ten brankář je famózní! Nikdo ho neprostřelí!“ uznal tatínek.

„Češi, do toho! Češi, do toho!“ ozývalo se okolo. Dav se zvedl ze sedaček. „Kdo neskáče, není Čech!“ Stovky červeno-modro-bílých vlajek kmítaly vzduchem a fanoušci skákali a skandovali.

„Mamí, to dají, vid' ? Vyhrají?“ ujišťovala se Haruka.

„Snad ano,“ odpověděla maminka a pohládila ji po vlasech. „Ale i kdyby ne, je to nádherný zápas.“ Haruce bušilo srdce.

„Zvládnou to!“ Zatnula pěsti, v naději, že i ona nějak může ovlivnit výsledek.

Hokejky klouzaly po ledě, puk svištěl vzduchem, ruský tým znovu útočil a snažil se prolomit českou obranu. Hráči naráželi do mantinelů. Na ledové ploše zuřila nelítostná bitva. A český gólman stál v brance jako nepřemožitelný samuraj. Každou střelu soupeře vyrazil. Čas rychle ubíhal. „Posledních deset sekund... devět... osm... sedm...“ Celý stadion odpočítával s komentátorem.

„Pět... čtyři... tři... dva... jedna!“ Hala v Naganu propukla v bouřlivý jásot. Češi to dokázali!

Haruka vyskočila ze sedačky a začala nadšeně hopsat. „Vyhráli! Vyhráli! Jsou olympijští vítězové!“

Na ledě vypukl naprostý chaos. Hráči se shromáždili u branky v těsném hloučku. Objímali se a nadšeně naskakovali na brankáře. Jeden jel na kolenou po ledě a ryčel: „To je neuvěřitelný!“ Pak se zvedl a rozběhl k roji oslavujících, kde to bzučelo radostí stejně jako v úle.

„Vyhráli jsme olympiádu!“ ječel další, ale jeho slova zanikla v neskutečné vřavě.

„Hurááá!“ křičeli všichni a skákali do vzduchu. Rozverní klokani na bruslích!

A uprostřed toho všeho hrdina Dominik Hašek. Měl zvednutou brankářskou masku a tvář rudou námahou a vyčerpáním. Roztáhl paže a chtěl obejmout celý stadion. Smál se, mával kolem sebe, občas si dlaní přejel po obličeji, nedokázal uvěřit, že tohle všechno je skutečné.

Radostně vyhodil do vzduchu hokejku a rukavici, která do ní v letu narazila a změnila její směr – přímo na Richarda Šmehlíka. Plesk! Trefila ho do obličeje, těsně pod oko.

„Au!“ zaúpěl a promnul si tvář, ale vzápětí se rozchechtal.

Stadion duněl. Hašek se mezitím kryl před nekončícím poplácáváním.

„No tak, kluci, už mě nechte!“ smál se, když ho další hráč přátelsky bouchl do ramene.

* * *

„Tohle byl ten nejlepší dárek! Děkuju,“ vydechla Haruka dojatě, když konečně došla zpátky na své místo. Dnes, 22. února 1998, jí bylo přesně jedenáct. To, že její narozeniny připadly právě na den, kdy Česká republika získala zlatou olympijskou medaili v ledním

hokeji, muselo být znamení. Právě tehdy se rozhodla, že odjede do České republiky a stane se brankářkou. Jenže splnit si tak velký sen bylo pro japonskou holčičku skoro nemožné. Skoro.

KAPITOLA 2

Hokej pod palmami

Haruka se uvelebila na sedadle a přitiskla čelo k orosenému okýnku letadla. Krajina pod nimi se zmenšovala. Nagano mizelo v dálce a klikaté silnice teď připomínaly stříbrné nitky. Zasněžené hory se tyčily k nebi, ale postupně je přikryla naducaná peřina z mraků. Sluneční paprsky se odrážely od křídla letadla, až oslepovaly cestující. Maminka šustila ubrouskem a vybalovala svačtinu, kterou připravila na cestu. „Máš hlad?“ zeptala se.

„Onigiri,“ usmála se Haruka a natáhla se po rýžovém trojhránku obaleném v tenkém plátku mořské řasy. „Které je s lososem?“

„Tohle,“ nasměrovala jí maminka ruku. „Další dvě jsou s tuňákem a pálivou majonézou.“

„Ty si dáte vy s taťkou, ne?“ ujistila se Haruka, zatímco už rozbalovala rýžovou dobrotu. Maminka přikývla.

Ukousla si první sousto a v ústech ucítila známou kombinaci rýže, šťavnatého lososa a lehce slané mořské řasy. Chutné onigiri patřilo k výletům. Stejně tak i termoska s horkým jasmínovým čajem. Měla ráda jeho jemnou, květinovou vůni, která dokázala zahřát i v chladném počasí. Bez onigiri a čaje si rodinné expedice ani neuměla představit.

Před několika hodinami byla uprostřed zimního ledového království, obklopená hokejovým šílenstvím. A teď? Vracela se domů na Okinawu, kde sníh nikdy nepadá. Zimu na tomto tropickém ostrově neznali. Při přistání zahlédla tyrkysovou hladinu moře, která se třpytila v ostrém slunci jako rozbité sklo. Podél pobřeží se táhly pláže lemované bílým pískem. Představila si, jak stojí na břehu, bosé nohy zabořené v písku, a sleduje hejna malých pestrobarevných rybek, míhajících se v křišťálově čisté vodě mezi korály.

Když přistáli, letušky se s pasažéry rozloučily úklonou. Haruka scházela po už mírně zrezavělých schůdkách z letadla. Boty jí na kovových schodech zavrzaly a vykouzly uvítací melodii. Objal ji vlhký a teplý vzduch. Domů je vezla staříčká stříbrná Toyota Corolla, kterou řídil tatínek. Seděla na zadním sedadle a otevřeným oknem jí na tvářích hladila slaná mlha, která voněla po moři.

Okinawa se před ní rozprostírala v celé své kráse: malé bílé domky s červenými střechami, zahrady plné kvetoucích ibišků, vysoké palmy kolem silnice a svahy pokryté tropickými rostlinami. Tu a tam zahlédla banánovníky obtěžkané trsy zelených plodů. Slyšela zpěv ptáků a v dálce zvuky bubnů z nějaké místní slavnosti. Povzdechla si při pomyšlení na návrat do školy, kde o hokeji nikdo nic nevěděl a nikoho nezajímalo.

* * *

Svůj život dělila na období před Naganem a po něm. Když dříve nebyla ve škole, trávila většinu času na pláži nebo jezdila na kole či na kolečkových bruslích po pobřeží. Teď se ale nadšeně vrhala jen do vlastního netradičního tréninku.

Z několika kusů naplaveného dřeva postavila na pláži improvizovanou branku.

„Takhle to bude pro začátek stačit,“ oznámila kokršpanělovi Nutellovi. Sice to spíše vypadalo na základy chýše, kterou si trosečník snažil postavit na pustém ostrově, ale Haruka si stoupla do své „brány“ a představovala si, jak k ní míří střela od nebezpečně zrychlujícího útočníka.

„Jdu na to!“ vykřikla a skočila do písku, aby „chytila puk“, který si jen představovala ve své hlavě. Nutella

splašeně vyrazil za ní a snažil se neviditelný puk zachytit. Jeho tmavě hnědá srst se krásně leskla a byl stejně neodolatelný jako lískooříšková čokoládová pomazánka, podle které ho Harujamovi pojmenovali. Jeho radost ze hry byla nakažlivá. Kdykoliv Haruka upadla do písku, Nutella kolem ní hopsal, radostně štěkal a povzbuzoval ji, aby to zkusila znovu. Uši se mu pohupovaly ze strany na stranu a připomínaly huňaté chlupaté závěsy.

Velký žhavý sluneční kotouč pozvolna zapadal za obzor a na vodní hladině se zrcadlily odstíny oranžové a růžové. Haruka opatrně vkročila do vody, která jí něžně objala nohy.

KAPITOLA 3

Když chybí hokejka, pomůže bambus

Po několika dnech už Haruce tréninky na suchu nestačily. Ačkoliv stále zkoušela něco vymyslet, pořád to nebylo ono. Potřebovala hokejku! Napadlo ji zajít za místním rybářem, od kterého pravidelně kupovali ryby. Byl vyhlášený nejen svými skvělými úlovky, ale také tím, že si rád povídal s každým, kdo měl čas a chuť si poslechnout jeho příběhy o moři. Haruka zbožňovala, když jí vyprávěl o zvláštních rybách, které chytil, nebo jak udatně bojoval se žralokem či jak vyfoukl pirátům poklad. Asi to byly spíše pohádky, ale i tak je hltala a představovala si, že je na dobrodružných cestách s ním.

„Dobrý den, pane Tanako, přišla jsem vás poprosit o laskavost,“ oslovila ho zdvořile, když uviděla, jak před chatrčí spravuje rybářské náčiní.

„Ale jistě. Co potřebuješ?“ zajímal se starý rybář, když si všiml, jak zírání na tyč.

„Tahle tyč připomíná hokejku! Chci teď co nejvíc trénovat a tohle by mi mohlo pomoci,“ vysvětlovala a ukázala na dlouhý bambus, který se běžně používal k podepření sítí sušících se na slunci.

Rybář zakroutil nevěřičně hlavou. „Ty tvoje nápady! Jednou postavíš loď z kokosových ořechů nebo chytíš rybu do sítí z tkaniček od bot!“ rozchechtal se. „Ale když to s ní chceš zkusit, proč ne? Tahle už stejně dosloužila. Můžeš si ji vzít, ale slib mi, že si nezadřeš do ruky třísku!“

Haruka vítězoslavně uchopila bidlo – přesně jako sportovec, který hrdě pozvedne trofej pro nejlepšího hráče zápasu. Pevně ho sevřela. Věděla, že to není skutečná hokejka, ale přála si, aby mělo kouzelnou moc: proměnit písek v led, zvuky vln v burácení stadionu, a nakonec samo sebe ve zbrusu novou hokejku. Nakláněla ho z jedné strany na druhou a zkoumala drobné rýhy na jeho povrchu. Zkusmo s ním mávla.

Odteď hrdě běhala po pláži s holí, přesvědčená, že je minimálně v semifinále mistrovství světa. Představovala si, jak na ni míří střely soupeře a jak kolem ní burácí dav fanoušků.